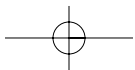
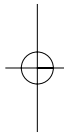
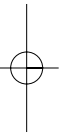
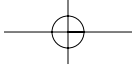

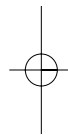
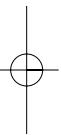
ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΑΙΟΛΟΣ / ΞΕΝΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ
ΤΣΑΚ ΠΟΛΑΝΙΚ: *FIGHT CLUB*

Τίτλος πρωτοτύπου: Chuck Palahniuk, *Fight Club*, 1996
α' έκδοση στην ελληνική γλώσσα: ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΟΞΥ, 2000
β' έκδοση στην ελληνική γλώσσα: ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΑΙΟΛΟΣ, 2017

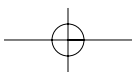
Επιμέλεια κειμένου: Στέλλα Πεκιαρίδη
Εξώφυλλο: Κάτια Κουτσαφτή
Σελιδοποίηση: Βασίλης Φίλιππας

© 1996, Chuck Palahniuk
© 2017, για την ελληνική γλώσσα και μετάφραση: εκδόσεις ΑΙΟΛΟΣ
Χαρ. Τρικούπη 25, 10681 Αθήνα, τηλ.: 210-33.01.553, fax: 210-33.01.554
[http: www.aiolos.com.gr](http://www.aiolos.com.gr), e-mail: info@aiolos.com.gr
facebook: Aiolos Publications/Εκδόσεις Αίολος, instagram: ΑΙΟΛΟΣ_PUBLICATIONS

ISBN 978-960-521-265-0

Η αναπαραγωγή μέρους ή ολόκληρου του βιβλίου επιτρέπεται μόνο μετά από έγγραφη άδεια του εκδότη, σύμφωνα με το άρθρο 51 του Ν. 2121/93.

ΤΣΑΚ ΠΟΛΑΝΙΚ

**FIGHT
CLUB**

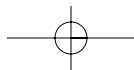
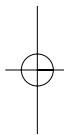
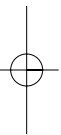
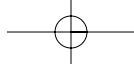
Η Λέσχη της Μάχης

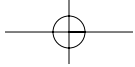
μετάφραση-σημειώσεις

ΑΛΕΞΗΣ ΚΑΛΟΦΩΛΙΑΣ

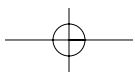
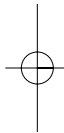
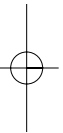
ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΑΙΟΛΟΣ

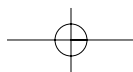
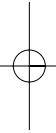
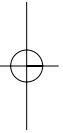
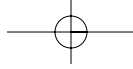
ΑΘΗΝΑ 2017

*Στην Κάρολ Μέντερ,
που ανέχεται όλη την κακή μου συμπεριφορά*

1

Ο ΤΑΪΛΕΡ ΜΟΥ ΒΡΙΣΚΕΙ ΔΟΥΛΕΙΑ ΣΕΡΒΙΤΟΡΟΥ, κι έπειτα μου χώνει ένα όπλο στο στόμα και μου λέει: Το πρώτο βήμα για την αιώνια ζωή είναι πως καταρχάς πρέπει να πεθάνεις. Ωστόσο, για πολύ καιρό ο Τάιλερ κι εγώ ήμασταν οι καλύτεροι φίλοι. Οι άνθρωποι συνεχώς με ρωτούν αν ήξερα τι είδους άνθρωπος ήταν ο Τάιλερ Ντέρντεν.

Νιώθω την κάννη του πιστολιού να μου γαργαλάει τον ουρανίσκο. Ο Τάιλερ λέει: «Δεν πρόκειται στ' αλήθεια να πεθάνουμε».

Ακουμπάω με τη γλώσσα μου τις τρύπες που ανοίξαμε στην κάννη για σιγαστήρα. Ο ήχος ενός πυροβολισμού προέρχεται κυρίως από την εκτόνωση των αερίων, όπως επίσης από τη μικρή ηχητική έκρηξη που προκαλεί η σφαίρα όταν σπάζει το φράγμα του ήχου με την ταχύτητα που ταξιδεύει. Για να φτιάξεις έναν σιγαστήρα, απλώς ανοίγεις τρύπες –πολλές τρύπες– στην κάννη του όπλου. Αυτό επιτρέπει τη διαφυγή των αερίων και ρίχνει την ταχύτητα της σφαίρας κάτω από αυτήν του ήχου.

Έτσι κι ανοίξεις τις τρύπες σε λάθος σημεία, το όπλο θα σου συμπαραλιάσει το χέρι.

«Δεν είναι στ' αλήθεια θάνατος», λέει ο Τάιλερ. «Θα γίνουμε θρύλοι. Δεν θα γεράσουμε ποτέ».

Με τη γλώσσα μου σπρώχνω την κάννη στο πλάι μες στο στόμα μου και λέω: Τάιλερ, μάλλον μιλάς για βρικόλακες.

Το κτίριο πάνω στο οποίο στεκόμαστε δεν θα υπάρχει σε δέκα λεπτά. Παίρνεις ένα διάλυμα που περιέχει 98% νιτρικό οξύ και το ρίχνεις σε τριπλάσια ποσότητα θειικού οξέος. Τ' αναμειγνύεις μέσα σε μια λεκάνη γεμάτη πάγο. Έπειτα προσθέτεις μ' ένα σταγονόμετρο μερικές σταγόνες γλυκερίνη. Κι έτσι έχεις νιτρογλυκερίνη.

Αυτό το ξέρω, επειδή το ξέρει ο Τάιλερ.

Αναμειγνύεις τη νιτρογλυκερίνη με πριονίδι κι έχεις μια ωραιότατη πλαστική εκρηκτική ύλη. Πολλοί βάζουν στη νιτρογλυκερίνη βαμβάκι, και προσθέτουν λίγα άλατα θειικού μαγνησίου για θειικό άλας. Κι αυτό λειτουργεί. Άλλοι ανακατεύουν παραφίνη στη νιτρογλυκερίνη τους. Εγώ με την παραφίνη δεν είχα ποτέ, μα ποτέ, αποτελέσματα.

Ο Τάιλερ κι εγώ, λοιπόν, βρισκόμαστε στην κορυφή του κτιρίου Πάκκερ-Μόρις με το όπλο χωμένο στο στόμα μου, και ακούμε γυαλιά να σπάνε. Κοιτάζω από την άκρη της ταράτσας. Η μέρα είναι συννεφιασμένη, ακόμα κι εδώ ψηλά που στεκόμαστε. Το κτίριο είναι το ψηλότερο του κόσμου, και εδώ πάνω ο αέρας είναι πάντα παγωμένος. Είναι τόσο γαλήνια εδώ ψηλά· έχεις την αίσθηση ότι είσαι ένας απ' αυτούς τους πιθήκους που στέλνουν στο διάστημα. Εκτελείς τη δουλίτσα που έχεις εκπαιδευτεί να εκτελέσεις.

Τραβάς έναν λεβιέ.

Πατάς ένα κουμπί.

Δεν καταλαβαίνεις τίποτα απ' όλα αυτά, κι ύστερα απλώς πεθαίνεις.

Εκατόν ενενήντα έναν ορόφους ψηλά, κοιτάζεις από την άκρη της ταράτσας· κάτω ο δρόμος είναι ένα πιτσιλωτό χαλί από ανθρώπους που στέκονται και κοιτάζουν προς τα πάνω. Το τζάμι που σπάει είναι από το παράθυρο ακριβώς από κάτω μας. Άλλο ένα παράθυρο ανατινάζεται στο πλάι

του κτιρίου· σειρά έχει μια ντουλάπα γραφείου μεγάλη σαν μαύρο ψυγείο, ενώ ακριβώς από κάτω μας μια αρχειοθήκη με έξι συρτάρια πέφτει ξυστά από την πρόσοψη του κτιρίου, στριφογυρίζοντας, μικραίνοντας ολοένα και περισσότερο, μέχρι που χάνεται ανάμεσα στο πυκνό πλήθος.

Κάπου στα εκατόν ενενήντα ένα πατώματα που βρίσκονται κάτω απ' τα πόδια μας, οι διαστημικοί πίθηκοι της Επιτροπής Πρόκλησης Αταξίας του Προγράμματος Πανδαιμόνιο βγαίνουν εκτός ελέγχου, εξαφανίζοντας κάθε ίχνος της ιστορίας.

Εκείνο το παλιό ρητό που λέει ότι πάντα σκοτώνεις αυτό που αγαπάς λειτουργεί αμφίδρομα.

Μ' ένα όπλο στο στόμα σου και την κάννη του ανάμεσα στα δόντια σου, μπορείς να μιλήσεις μόνο με φωνήεντα.

Βρισκόμαστε στα δέκα τελευταία λεπτά.

Άλλο ένα παράθυρο του κτιρίου ανατινάζεται και τα γυαλιά ψεκάζουν τον αέρα σαν αστραφτερό σμήνος από περιστέρια, κι έπειτα ένα σκούρο ξύλινο γραφείο που το σπρώχνουν τα μέλη της Επιτροπής Πρόκλησης Αταξίας ξεπροβάλλει λίγο-λίγο μέχρι που παίρνει κλίση, αναποδογυρίζει και πέφτει· ένα μαγικό, ιπτάμενο αντικείμενο που χάνεται στο πλήθος.

Σε εννέα λεπτά, το κτίριο Πάρκερ-Μόρις θα είναι παρελθόν. Αν πάρεις αρκετή ζελατινοδυναμίτιδα και τυλίξεις τις κολόνες των θεμελίων, μπορείς να γκρεμίσεις οποιοδήποτε κτίριο στον κόσμο. Πρέπει να την πατικώσεις σφιχτά με σακιά άμμου, ώστε η έκρηξη να προσανατολιστεί προς την κολόνα και να μην εκτονωθεί στον χώρο του πάρκινγκ γύρω της.

Όλη αυτήν την τεχνογνωσία δεν την βρίσκεις σε κανένα βιβλίο ιστορίας.

Υπάρχουν τρεις τρόποι για να φτιάξεις βόμβα ναπάλμ: Α) Ν' αναμείξεις σε ίσα μέρη βενζίνη και παγωμένο συμπυκνωμένο χυμό πορτοκαλιού. Β) Ν' αναμείξεις σε ίσα μέρη βενζίνη και κόκα-κόλα διαίτης. Γ) Να ανακατέψεις τριμμένες ακαθαρσίες γάτας με βενζίνη μέχρι το μείγμα να πήξει.

Ρώτα με πώς μπορείς να φτιάξεις αέριο νεύρων. Ω, όλα αυτά τα τρελά, παγιδευμένα με εκρηκτικά αυτοκίνητα.

Εννέα λεπτά.

Το κτίριο Πάρκερ-Μόρις θα καταρρεύσει ολοσχερώς – και τα εκατόν ενενήντα ένα πατώματά του – αργά σαν κομμένο δέντρο που πέφτει στο δάσος. Πέφτει! Μπορείς να γκρεμίσεις τα πάντα. Νιώθεις παράξενα στη σκέψη ότι το σημείο όπου στεκόμαστε θα γίνει μια σκέτη κουκκίδα στον ουρανό.

Ο Τάιλερ κι εγώ στην άκρη της ταράτσας, εγώ με το όπλο στο στόμα μου. Αναρωτιέμαι πόσο καθαρό είναι.

Για μια στιγμή ξεχνάμε εντελώς το κόλλημα του Τάιλερ με τους φόνους και τις αυτοκτονίες και κοιτάζουμε άλλη μια αρχαιοθήκη να πέφτει απ' το πλάι του κτιρίου, με τα συρτάρια της να ανοίγουν καθώς αιωρείται στο κενό και πάκους λευκό χαρτί να σκορπίζουν παραδέρνοντας στον άνεμο.

Οκτώ λεπτά.

Σειρά έχει ο καπνός: καπνός που αρχίζει να βγαίνει από τα σπασμένα παράθυρα. Η ομάδα κατεδαφίσεων θα πυροδοτήσει την κεντρική γόμωση σε οκτώ περίπου λεπτά. Η κεντρική γόμωση θα πυροδοτήσει, με τη σειρά της, τη γόμωση της βάσης, οι κολόνες των θεμελίων θα ανατιναχτούν και τα ενστανανέ από την κατάρρευση του κτιρίου Πάρκερ-Μόρις θα μπουν σε όλα τα βιβλία ιστορίας.

Πέντε διαδοχικές φωτογραφίες. Εδώ, το κτίριο στέκει ακόμα όρθιο. Στη δεύτερη φωτογραφία, το κτίριο έχει πάρει κλίση ογδόντα μοιρών. Έπειτα, εβδομήντα. Στην τέταρτη φωτογραφία, το κτίριο με κλίση σαράντα πέντε μοιρών, ενώ ο σκελετός του έχει αρχίσει να υποχωρεί και ο πύργος να κυρτώνει. Στην τελευταία φωτογραφία, ολόκληρος ο πύργος – και τα εκατόν ενενήντα ένα πατώματά του – θα γκρεμιστούν πάνω στο Εθνικό Μουσείο, που είναι ο πραγματικός στόχος του Τάιλερ.

«Αυτός είναι ο δικός μας κόσμος τώρα, ο κόσμος μας», λέει ο Τάιλερ, «και αυτοί οι αρχαίοι άνθρωποι είναι νεκροί».

Αν ήξερα πού θα κατέληγαν όλα αυτά, θα προτιμούσα να είχα πεθάνει εκείνη τη στιγμή και τώρα να ήμουν στον παράδεισο.

Επτά λεπτά.

Ψηλά στην ταράτσα του κτιρίου Πάρκερ-Μόρις, με το όπλο του Τάιλερ χωμένο στο στόμα μου. Καθώς γραφεία και αρχαιοθήκες πέφτουν σαν βροχή μετεωριτών στο πλήθος που έχει μαζευτεί γύρω από το κτίριο, από τα σπασμένα παράθυρα βγαίνει καπνός και, τρία τετράγωνα παρακάτω, τα μέλη της ομάδας κατεδαφίσεων κοιτάζουν τα ρολόγια τους· ξέρω πως όλα αυτά, το όπλο, η αναρχία, η έκρηξη, έχουν στην πραγματικότητα να κάνουν με τη Μάρλα Σίνγκερ.

Έξι λεπτά.

Αυτό που συμβαίνει εδώ είναι κάτι σαν ερωτικό τρίγωνο. Εγώ θέλω τον Τάιλερ. Ο Τάιλερ θέλει τη Μάρλα. Η Μάρλα θέλει εμένα.

Εγώ δεν θέλω τη Μάρλα και ο Τάιλερ δεν θέλει εμένα στα πόδια του· όχι πια. Δεν έχει καμιά σχέση με την αγά-

πη ως αίσθημα στοργής. Έχει σχέση με την ιδιοκτησία, την κατοχή.

Χωρίς τη Μάρλα, ο Τάιλερ δεν θα είχε τίποτα.

Πέντε λεπτά.

Ίσως γίνουμε θρύλοι, ίσως όχι. Όχι, πιστεύω, αλλά ας περιμένουμε και θα δούμε.

Πού θα ήταν ο Ιησούς αν δεν είχε γράψει κάποιος τα ευαγγέλια;

Τέσσερα λεπτά.

Με τη γλώσσα μου σπρώχνω την κάννη του όπλου στο πλάι μες στο στόμα μου και λέω: Αν θέλεις να γίνεις θρύλος, Τάιλερ φιλαράκο μου, θα σε κάνω εγώ θρύλο. Ήμουν εδώ από την πρώτη στιγμή.

Θυμάμαι τα πάντα.

Τρία λεπτά.

2

ΤΑ ΜΕΓΑΛΑ ΜΠΡΑΤΣΑ ΤΟΥ ΜΠΟΜΠ είχαν κλείσει γύρω μου, κι εγώ βούλιαξα στο σκοτάδι ζουληγμένος ανάμεσα στα καινούργια, ιδρωμένα βυζιά του που κρέμονταν τεράστια, όσο τεράστια φανταζόμαστε τα βυζιά του Θεού. Τα βράδια που συναντιόμασταν, περιφερόμασταν στο υπόγειο της εκκλησίας που είναι γεμάτο άνδρες: Αυτός είναι ο Αρτ, αυτός ο Πολ, αυτός ο Μπομπ· οι μεγάλοι ώμοι του Μπομπ μ' έκαναν να φαντάζομαι τον ορίζοντα. Τα πυκνά ξανθά μαλλιά του ήταν αποτέλεσμα μιας κρέμας μαλλιών που φιλοδοξεί να περάσει για αφρός κομμωτικής· τόσο πυκνά και ξανθά ήταν, και τόσο ίσια η χωρίστρα τους.

Με τα μπρατσα του τυλιγμένα γύρω μου, ο Μπομπ πιέζει με την παλάμη του το κεφάλι μου πάνω στα καινούργια βυζιά που έχουν φυτρώσει στο βαρελόσχημο στέρονο του.

«Όλα θα πάνε καλά», λέει ο Μπομπ. «Τώρα κλάψε».

Από τα γόνατά μου μέχρι το μέτωπό μου, νιώθω τις χημικές αντιδράσεις μέσα στον Μπομπ που καίνε τροφή και οξυγόνο.

«Ίσως να το βρήκαν έγκαιρα», λέει ο Μπομπ. «Ίσως είναι απλώς σεμίνωμα. Το σεμίνωμα, έχει ποσοστό επιβίωσης σχεδόν εκατό τοις εκατό».

Ο Μπομπ παίρνει βαθιά ανάσα και οι ώμοι του ανα-

σηκώνονται προς τα πάνω κι ύστερα πέφτουν, πέφτουν, πέφτουν με σπασμωδικά αναφιλητά. Ανασηκώνονται προς τα πάνω. Πέφτουν, πέφτουν, πέφτουν.

Έρχομαι εδώ κάθε βδομάδα για δύο χρόνια, και κάθε βδομάδα ο Μπομπ με τυλίγει στα μπράτσα του κι εγώ κλαίω.

«Κλάψε», λέει ο Μπομπ και παίρνει ανάσα και κλαίει, κλαίει με λυγμούς. «Έλα, κλάψε».

Το μεγάλο υγρό πρόσωπο του Μπομπ ακουμπά πάνω στο κεφάλι μου κι εγώ βουλιάζω και χάνομαι μέσα του. Και τότε βάζω τα κλάματα. Είναι πολύ εύκολο να κλάψεις μέσα στο πνιγηρό σκοτάδι, κλεισμένος μέσα σε κάποιον άλλον άνθρωπο, όταν καταλαβαίνεις πως καθετί που θα μπορούσες να πετύχεις θα καταλήξει στα σκουπίδια.

Καθετί για το οποίο θα μπορούσες ποτέ να νιώσεις περήφανος θα πεταχτεί.

Και εγώ έχω χαθεί εκεί μέσα.

Αυτό είναι το πλησιέστερο σημείο στον ύπνο που έχω βρεθεί εδώ και περίπου μία εβδομάδα.

Έτσι γνώρισα τη Μάρλα Σίνγκερ.

Ο Μπομπ κλαίει επειδή πριν από έξι μήνες υποβλήθηκε σε αφαίρεση όρχεων. Έπειτα ξεκίνησε υποστηρικτική ορμονοθεραπεία. Ο Μπομπ έχει βυζιά επειδή τα επίπεδα τεστοστερόνης στον οργανισμό του είναι πολύ υψηλά. Όταν τα επίπεδα τεστοστερόνης ανέβουν πολύ, ο οργανισμός προσπαθεί να βρει ισορροπία, αυξάνοντας την έκκριση οιστρογόνων.

Τότε βάζω τα κλάματα, επειδή εκείνη τη στιγμή η ζωή καταρρέει στο τίποτα· ούτε καν στο τίποτα, στη λήθη.

Αν πάρεις πάρα πολλά οιστρογόνα, αποκτάς πορνοβουζόμπαλα.